

ΤΡΙΩΔΙΟΝ
ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ
Στιχηρὰ, τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

ᾠχος πλ. δ'

Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως
ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ
Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς
κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν
κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ,
ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἁγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι,
τῆς οὐρανοῦ βασιλείας αὐτοῦ.

ᾠχος πλ. δ'

Ὁ τῷ οἰκείῳ αἵματι Σωτήρ, βροτοῦς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου,
θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον,
παρασχὼν τῇ ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς
κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν
γῆ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ
μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ, καὶ ἀξίωσον αὐτούς, τῆς οὐρανοῦ
βασιλείας σου.

ᾠχος πλ. δ'

Τῇ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν
θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους
ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ, Ἀδὰμ
μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς
ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς, ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου
λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σὲ μεταστάντα, πολυειδῶς, καὶ
πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας
σου.

Δόξα... ᾠχος πλ. δ'

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς
τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα,
ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὡ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ
ἡμᾶς, τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς
συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὅντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται,
τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν... τὸ α' θεοτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος

ᾠχον πλ. δ'

Ἀλληλούϊα γ'

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ἀλληλούϊα γ'

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ἀλληλούϊα γ'

Δόξα...

Ἦχος πλ. β'

Ἀρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοργόν σου γέγονε πρόσταγμα·
βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως,
γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεία σου
καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σωτὴρ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ
ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα... Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἦχος πλ. β'

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου,
Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ πάντων
τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον, τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον
πᾶσιν ἀπονέμων μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν
δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ
καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ
ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'

Σὲ καὶ τεῖχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν
ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Κάθισμα, τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. α'

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ
τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται,
παρορῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ
ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱοὺς φωτὸς δι'
αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κανὼν α', Ὡδὴ α', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ
ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον ἄδοντες καὶ
βοῶντες· Ἄσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότη·»

Πάντες δυσωπήσωμεν Χριστόν, τελοῦντες μνήμην σήμερον, τῶν ἀπ' αἰῶνος νεκρῶν, ἵνα τοῦ αἰωνίου πυρὸς αὐτοὺς ῥύσῃται, πίστει κεκοιμημένους, καὶ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Βάθει τῶν κριμάτων σου Χριστέ, πανσόφως σὺ προώρισας, ἐκάστου τέλος ζωῆς, τὸν ὄρον καὶ τὸν τρόπον· διὸ οὓς ἐκάλυψε τάφος, ἐν πάσῃ χώρᾳ, ἐν τῇ κρίσει, σῶσον Πανοικτίρμον.

Ὅρους τῆς ζωῆς ἡμῶν ὁ δούς, διὸ τοὺς ἀφυπνώσαντας ἐκ τῆς τοῦ βίου νυκτός, ἡμέρας ἀνεσπέρου, υἱοὺς δεῖξον, Κύριε, Ἱερεῖς ὀρθοδόξους, Βασιλεῖς τε, καὶ πάντα λαόν σου.

Οὓς περ κατεκάλυπεν ὑγρά, καὶ πόλεμος ἐθέρισε, σεισμὸς δὲ οὓς συνέσχε, καὶ ἔκτειναν φονῶντες, καὶ πῦρ οὓς ἐτέφρωσε, τῶν πιστῶν Ἐλεῆμον, ἐν μερίδι, τάξον τῶν Δικαίων.

Πάντα παρορῶν τὰ τῆς σαρκός, ὀφλήματα Σωτήρ ἡμῶν ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ, παντὸς γένους ἀνθρώπων, πρὸ τοῦ κριτηρίου σου, στήσον ἀκατακρίτους, σοὶ τῷ Κτίστῃ, ἀπολογουμένους.

Δόξα...

Τρία μιᾶς φύσεως ὑμῶν, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἄναρχον βασιλείαν, ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ὅντως σὺ ἐφάνης οὐρανός, ἐπὶ τῆς γῆς μειζότερος, τοῦ ἀνωτάτου πόλου, ἀνύμφευτε, Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν, Ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ δεσπότης, τῆς δικαιοσύνης.

Καταβασία

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὡδὴν ἐπινίκιον ἄδοντες καὶ βοῶντες· Ἄσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότηῃ».

Κανὼν α', Ὡδὴ β', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρός, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἁμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς φιλάνθρωπος». **(Δίς)**

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ δικαία κρίσει, πῆξας ὄρους τῆς ζωῆς, ὁ εἰς ἀφθαρσίαν, ἐκ φθορᾶς προσλαβόμενος, πάντας τοὺς κοιμηθέντας, ἐπ' ἐλπίδι αἰωνίου ἀναστάσεως.

Ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων, περάτων Κύριε, προσλαβόμενος, τοὺς πιστῶς θανέντας, ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῆ, ἢ ἐν ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ λίμναις, ἢ φρέασι, βορὰ θηρσὶ γενομένων, πετεινοῖς καὶ ἔρπετοῖς, πάντας ἀνάπαυσον.

Σοῦ ἐν τῇ παλάμῃ, τὰ πάντα Κύριε προδιέκρινας, τοὺς διαλυθέντας, εἰς στοιχείων τετρακτύν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, συμπῆξας ἀνάστησον, πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, συγχωρῶν αὐτοῖς ὀφλήματα.

Ὡ τῆς φοβεραῦ σου, δευτέρας Κύριε ἐπελεύσεως! ὅτι ὡς ἐν εἶδει
ἀστραπῆς, ἐπὶ τῆς γῆς ἤκων ἀναστήσεις, πᾶν τὸ πλάσμα σου
κρίνεσθαι, τοὺς πίσει σοι, τότε βιώσαντας, ὑπαντῶντάς σοι, συνεῖναι
καταξίωσον.

Δόξα...

Ὑπερτελεστάτη μονάς, ὑπέρθεε, Τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ
Υἱὲ μονογενές, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν,
οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἄρρητον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κηύσεως Μητροπάρθενε· πῶς γὰρ καὶ
λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐν ταύτῳ; πῶς παιδοτοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πείραν
ὄλως ἀνδρός; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν ἐκ σοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος
Θεοῦ γεννηθεῖς.

Καταβασία

«Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεῖς
ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλήν ἀνδρὸς
κηθεῖς, καὶ λύσας τὴν ἁμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς
φιλόανθρωπος».

Κανὼν α', Ὡδὴ γ', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου, Λόγε Θεοῦ τοὺς οὐρανοὺς ἐν τῷ
φωτισμῷ, τῆς σῆς ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καὶ ἡμῶν, τῶν
ἐπὶ σοὶ πεποιθότων τὰς καρδίας».

Τοὺς διανύσαντας τὸν τοῦ βίου, δρόμον ἐν δόξῃ εὐσεβεῖ, τῆς
δικαιοσύνης ἀναδύσασθαι στέφανον, ἀξίωσον ὁ Θεός, τῶν αἰώνιων
ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι.

Τοὺς αἰφνιδίως ἀναρπασθέντας, καταφλεχθέντας ἀστραπαῖς, καὶ
ἐναποψύξαντας ἐκ κρύους, καὶ πάσης πληγῆς, ἀνάπαισον ὁ Θεός,
ὅτε τὰ πάντα ἐν πυρὶ δοκιμάσης.

Τὴν ἀειτάραχον τοὺς τοῦ βίου, θάλασσαν πλεύσαντας Χριστέ, ἐν τῷ
τῆς ἀφθάρτου σου, ζωῆς καταξίωσον, λιμένι καταδραμεῖν, τοὺς
ὀρθοδόξῳ ζωῇ κυβερνηθέντας.

Οὐς πᾶσα φύσις τῶν ἐναλίω, καὶ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἔλαβε
κατάβρωμα Χριστέ, τοῖς σοῖς κρίμασιν, ἀνάστησον ὁ Θεός, ἐν τῇ
ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ δόξης.

Δόξα...

Νοητικῶς τὴν θεῖαν Μονάδα, ὡς τρία Πρόσωπα ἀπλῶς, ἅμα τῷ
τεμεῖν ἐπισυνάπτω τὰ ἄτομα· ὡς τάχος γὰρ ἀστραπῆς
τρισολαμποῦσα, ὁράται εἰς Ἐνάδα.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἀκατανόητόν σου τὸ θαῦμα· πλήν γὰρ ἀνδρὸς κυοφορεῖς, καὶ τὴν
παρθενίαν σου Ἄγνη φρουρεῖς τίκτουσα· διὸ Ἀγγέλων πληθύς, καὶ
βροτῶν γένος, ὑμνεῖ σε εἰς αἰῶνας.

Καταβασία

«Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρί σου, Λόγε Θεοῦ τους οὐρανοὺς ἐν τῷ φωτισμῷ, τῆς σῆς ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καὶ ἡμῶν, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιοθῶτων τὰς καρδίας».

Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ὁ δι' ἡμᾶς ὑπομείνας Σταυρὸν καὶ θάνατον, καὶ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ συνεγείρας νεκρούς, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, Σῶτερ ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος Θεός, καὶ τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ, ἐλεύσει σου Ζωοδότα, ὡς ἔχων πλῆθος ἐλέους, τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τὴν ταχεϊάν σου σκέπην, καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον, ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ τὰ κύματα ἀγνῆ καταπραῦνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ, οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλεσαι.

Κανὼν α', Ὡδὴ δ', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἱρμὸς

«Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκουῖσθαι, θεοπτικῶς κατενόει, καὶ τῷ φόβῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν». (Δίς)

Πατέρων προπατόρων, πάππων καὶ προπάππων, ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων, ἐν εὐνομίᾳ θανέντων, καὶ εὐπιστία, πάντων μνημόνευσον Σωτῆρ ἡμῶν.

Ἐν ὄρει, ἐν ὁδῷ, ἐν τάφοις, ἐν ἐρήμοις, τὸν βίον καταλῦσαι, φθάσαντας ἐν πίστει, μοναδικούς τε, μιγάδας, νέους, πρεσβύτας, μετὰ ἀγίων Χριστὲ σκήνωσον.

Ἐκ λύπης καὶ χαρᾶς, ἐλθούσης παρ' ἐλπίδα, τοὺς πίστει παρευθύς, ἀλλάξαντας τὸν βίον, εὐημερία παθόντας, ἢ δυσπραγία, πάντας ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν.

Οὓς ἀνεῖλε ψύξ, καὶ ἵππος συναρπάσας, χάλαζα, χιῶν, καὶ ὄμβρος πλεονάσας, οὓς δὲ ἀπέπνιξε πλίνθος, ἢ χοῦς συνέσχε, Χριστὲ Σωτῆρ ἡμῶν ἀνάπαυσον.

Δόξα...

Ξένον ὅτι Ἐν καὶ Τρία ἢ Θεότης, ὅλη καθ' ενός, προσώπου ἀμερίστως· Πατὴρ γὰρ Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμά ἐστι, τὰ προσκυνούμενα, ὡς εἷς δὲ Θεός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἰθυον ἡμᾶς, εὐχαῖς σου κυβερνώσα, κλυδωνιζομένους, σάλῳ ἁμαρτίας, εἰς σωτηρίους λιμένας Κυριοτόκε, ἐκλυτρουμένη ἐκ παντοίων δεινῶν.

Καταβασία

«Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι, θεοπτικῶς κατενόει, καὶ τῷ φόβῳ, ἔδοξολόγει σου τὴν δύναμιν».

Κανὼν α', Ὡδὴ ε', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ὁρθρίζει τὸ πνεῦμά μου, πρὸς σέ ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματα, τῆς παρουσίας σου· ἐν αὐτοῖς οὖν καταύγασον, τὸν νοῦν ἡμῶν Δέσποτα, καὶ ὁδήγησον, ἐν τρίβῳ ζωῆς». **(Δίς)**
Ἐκάστου μνημόσυνα, τῶν θανόντων εὐσεβῶς, ἐκ τοῦ αἰῶνος Κύριε, ποιούμενοι σήμερον, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν. Πάντας ἀνάπαυσον, μετὰ τῶν ἁγίων σου.

Ἐκ πάσης οὐς ἔλαβες, γενεᾶς καὶ γενεᾶς, ἐν βασιλεῦσιν, ἐν ἄρχουσιν, ἢ ἐν μονάζουσιν, ὀρθοδόξως Οἰκτίρμον, τῆς αἰωνίου λύτρωσαι κολάσεως.

Ἀπάντων ὧν ἔπλασας, τὰ συμφέροντα εἰδῶς, οὐς παρεχώρησας Κύριε, ἀθρόοις συμπτώμασι, παρ' ἐλπίδα τεθνάναι, ῥῦσαι κολάσεως πάσης ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Πυρὸς ἀεὶ φλέγοντος, καὶ ἐκ σκότους ἀφεγγοῦς, βρυγμοῦ ὀδόντων, καὶ σκώληκος, ἀλήκτως κολάζοντος, καὶ πάσης τιμωρίας, ῥῦσαι Σωτὴρ ἡμῶν, πάντας τοὺς θανέντας πιστῶς.

Δόξα...

Ὁμόθρονε, ἀναρχε, τρισυπόστατε μονάς, ἢ διαιρέσει τὴν ἔνωσιν, καὶ ἔμπαλιν ἔχουσα, τοῖς προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἐν ἡμᾶς σύναψον, θέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐπεὶ τὰ πυρίμορφα, Σεραφίμ ὠφθης, Ἀγνή τιμιωτέρα κυήσασα, τὸν τούτοις ἀπρόσιτον, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, σαρκώσει θεώσαντα, τῶν γηγενῶν τὸ φύραμα.

Καταβασία

«Ὁρθρίζει τὸ πνεῦμά μου, πρὸς σέ ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματα, τῆς παρουσίας σου· ἐν αὐτοῖς οὖν καταύγασον, τὸν νοῦν ἡμῶν Δέσποτα, καὶ ὁδήγησον, ἐν τρίβῳ ζωῆς».

Κανὼν α', Ὡδὴ ς', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, ἐκ παισμάτων πολλῶν, προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με».

Τοῦ θανάτου ὁ λύσας, τὰς ὀδύνας παθῶν, ἀρχηγὲ τῆς ζωῆς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς ἐξ αἰῶνος κεκοιμημένους, δούλους σου ἀνάπαυσον. Τοῖς ἀρρήτοις κρίμασιν, οὐς ἐκτειναν, φαρμακοποσῖαι, δηλητήρια, ὀστώδεις πνίξεις, μετὰ Ἁγίων, Κύριε ἀνάπαυσον.

Ὅταν κρίνης τὰ σύμπαντα, ἐστῶτα γυμνά, τετραηλισμένα πρὸ προσώπου σου, τότε Οἰκτίρμον, φείσαι τῶν λατρευσάντων σοι πιστῶς ὁ Θεός.

Τῇ ἐσχάτῃ οὖν σάλπιγγι, σαλπίζοντος, τοῦ σοῦ Ἀρχαγγέλου, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς ἀπάντων, τότε Χριστέ τοὺς δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἐξ αἰῶνος οὓς ἔλαβες, πιστοὺς ὁ Θεός, γένος ἅπαν, βροτῶν καταξίωσον, εἰς τοὺς αἰῶνας, μετὰ τῶν θεραπόντων σου δοξάζειν σε.
Δόξα...

Θεαρχία τρισάγιε, ὁμόθρονε, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, σὺν τῷ πνεύματι, σὺ εἶ Θεός μου, ὁ παντοκρατορία σου συνέχων τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἐκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς Ἰεσσαὶ προπάτορ, ἀνασκίρτησον, ὁ σώζων κόσμον ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεάνιδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Καταβασία

«Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν, προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με».

Κοντάκιον

ᾠχος πλ. δ'

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, **ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.**

Ὁ Οἶκος

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση, ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, **ἐπιτάφιον θρῆνον ποιῶντες ὠδὴν τό, Ἀλληλούϊα.**

Σ Υ Ν Α Ξ Α Ρ Ι Ο Ν, Τριωδίου

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνεῖαν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν.

Στίχοι

Ἀμνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς, Λόγε,
Τὰ χρηστὰ νεκρὰ σπλάγχνα σου μὴ δεικνύων.

Τὰς τῶν προαναπαυσασμένων ψυχὰς κατάταξον, Δέσποτα Χριστέ, ἐν ταῖς τῶν Δικαίων σου σκηναῖς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀθάνατος, Ἀμήν.

Κανὼν α', ᾠδὴ ζ', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

ᾠχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ οὐρανοὺς τῷ λόγῳ, στερεώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξ αἰῶνος θανέντων, μνημόσυνα ἐκτελοῦντες βοῶμεν·
Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν εὐσεβῶς, ἐξαπίνης θανέντων, καὶ ἐκβολῆς παντοδαπῆς
ρίφεισης, σιδήρου, ξύλου, παντοίου λίθου, ἀνάπαυσον ὁ Θεός,
κεκοιμημένους πιστοὺς.

Ἐν τῇ φρικτῇ, ἐλεύσει σου Οἰκτίρμον, ἐκ δεξιῶν τῶν προβάτων σου
στῆσον, τοὺς ὀρθοδόξως σοὶ ἐν βίῳ λειτουργήσαντας Χριστέ, καὶ
μεταστάντας πρὸς σέ.

Ἐν τῷ χορῷ, Χριστέ τῶν ἐκλεκτῶν σου, κατάταξον τοὺς σοὺς
δούλους βοᾶν σοὶ· Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀπὸ γῆς, τὸν χοῦν δημιουργήσας, τὸ τῆς σαρκός, καὶ Πνεύματι
ζώσας, Σωτὴρ οἰκτίρμων, οὓς προσελάβου ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ἐν
τῇ ἀγήρῳ ζωῇ.

Δόξα...

Οἶα τρισίν, ἡλίοις ἢ Θεότης, μιᾶ φωτὸς συγκράσει ἀνυμνεῖσθω, Πατὴρ
Υἱὸς τε, καὶ θεῖον Πνεῦμα, ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ τρία ὑποστάσει.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Δαυϊτικόν, μελωδοῦμέν σοι ἄσμα, ὄρος Θεοῦ, σέ καλοῦντες Παρθένε,
ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκὶ ὁ Λόγος, ἐθεούργησεν ἡμᾶς, πνευματικῶς ἐν
αὐτῷ.

Καταβασία

«Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ οὐρανοὺς τῷ λόγῳ, στερεώσας,
εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Κανὼν α', Ὡδὴ η', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς
Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας». **(Δίς)**

Ὁ ἐκτρίψας, πρῶτην σκιὰν θανάτου, ἀνατείλας, ὡς Ἥλιος ἐκ τάφου,
υἱὸς τῆς ἀναστάσεώς σου ποιήσον, Κύριε τῆς δόξης, πάντας τοὺς
θανέντας, ἐν πίστει εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἀδῆλων, καὶ κρυφίων ὁ γνώστης, ὅταν μέλλης, ἐκκαλύπτειν τοῦ
σκότους, τὰ ἔργα, καὶ βουλὰς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τότε μὴ συνάρης,
λόγον μετὰ πάντων, τῶν πίστει κοιμηθέντων.

Ὅταν μέλλης, καθίσει ἐπὶ θρόνου, καὶ κελεύσης, εἰς κρίσιν
παραστῆναι, τοὺς ἐξ ἐσχάτων γῆς διὰ τῆς σάλπιγγος,
συναθροιζομένους, τότε φεῖσαι πάντων, Χριστέ ὡς ἐλεήμων.

Τοὺς θανέντας, ἄφνω ἐκ συμπτωμάτων, ἐκ βοῆς τε σφοδρᾶς καὶ
τάχους δρόμου, ῥαπίσματος, πυγμῆς τε καὶ λακτίσεως, Κύριε τῆς
δόξης, πίστει κοιμηθέντας, ἄνες εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς Μονάδα, τῆ οὐσία ὑμῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε, σέβω, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ῥεῖθρου ζῶντος, πηγῆ ἐσφραγισμένη, ἀνεδείχθης, Θεοτόκε Παρθένε· ἀνάνδρω, γὰρ τὸν Κύριον γεννήσασα, τῆς ἀθανασίας, τοὺς πιστοὺς ποτίζεις, τὸ νᾶμα εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία

«Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῆ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυποῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Κανὼν α', ᾠδὴ θ', τοῦ ἀναξίου Θεοδώρου

ᾠχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ἐνθα εὐφραينوμένων ἐστὶν ἡ κατοικία, τῶν Ἁγίων σου Κύριε, πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος, κεκοιμημένους ἐν πίστει τε καὶ ἐλπίδι, ἀγαλλιασθῆναι καταξίωσον.

Τοὺς θεομηνία, θανατικῶν ἐκτριβέντας, κεραυνῶν παντοίων, ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθέντων, γῆς σχισθείσης, ἐπικλυσάσης θαλάσσης πάντας τοὺς πιστοὺς, Χριστὲ ἀνάπαυσον.

Πᾶσαν ἡλικίαν, πρεσβύτας καὶ νεανίσκους, νέους καὶ ἐφήβους, παῖδας, καὶ τὰ ἄωρα βρέφη, ἀρρενικὴν φύσιν τε καὶ θηλείαν, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, οὓς προσελάβου πιστοὺς.

Τοὺς ἐξ ἰοβόλων δηγμάτων κεκοιμημένους, καταπόσεως ὄφρων, συμπατήσεως ἵππων καὶ ἐκ πνιγμοῦ, καὶ ἀγχόνης τοῦ πέλας, πίστει σοι λατρεύσαντας ἀνάπαυσον.

Ἐκαστον κατ' ὄνομα, τῶν ἐν πίστει θανέντων, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ γενεῶν καὶ γενεᾶς, ἀκατακρίτως παρασταθῆναί σοι τότε, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου ἀξίωσον.

Δόξα...

Ὁ εἷς ἐν Τριάδι Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως· εἰ γὰρ καὶ Θεὸς ἕκαστον, ἀλλ' εἷς τῆ φύσει πέλει, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῖς τρισοφάεσιν ἰδιώμασι.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἐπεὶ νῦν ὁ τόκος σου· γεννᾷς γὰρ τὸν προόντα, καὶ γαλουχεῖς ἀφράστως, τὸν τροφοδότην τοῦ κόσμου, ἀνακλίνεις τὸν τοῦ παντὸς συνοχέα, Χριστὸν μόνον λυτρωτὴν ἡμῶν Πανάμωμε.

Καταβασία

«Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον

τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις
ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Ἦχος γ'

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων, ἐξουσιάζων ὡς Θεός, ἀνάπαυσον τοὺς
σοὺς δούλους, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· εἰ γὰρ καὶ ἡμαρτον
Σῶτερ, ἀλλ' οὐκ ἀπέστησαν ἐκ σοῦ.

Ἔτερον Ἐξαποστειλάριον

Ἦχος β'

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων Κύριε, ἔνθα ἀπέδρα
ὀδύνη, λύπη ὁμοῦ καὶ στεναγμός, ἴλαθι ὡς φιλόανθρωπος, ἅπερ ἐν
βίῳ ἡμαρτον· ἄλλος γὰρ ἀναμάρτητος, ὑπάρχεις καὶ ἐλεήμων,
νεκρῶν καὶ ζώντων Δεσπότης.

Θεοτοκίον

Ἦχος β'

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Μαρία θεονύμφευτε, Χριστὸν ἀπαύστως πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
σῶν δούλων, σὺν θεηγόροις Προφήταις, καὶ τῶν Μαρτύρων δήμοις
τε, Ἱεραρχῶν Ὁσίων τε, καὶ πάντων τε τῶν Δικαίων, συγκληρονόμους
γενέσθαι, τῆς οὐρανῶν βασιλείας.

Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος

Δεῦτε πρὸ τέλους πάντες Ἀδελφοί, τὸν χοῦν ἡμῶν βλέποντες, καὶ τῆς
φύσεως ἡμῶν τὸ ἀσθενές, καὶ τὴν εὐτέλειαν ἡμῶν, καὶ τὸ τέλος
ὀψώμεθα, καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σκεύους τῆς σαρκός, καὶ ὅτι κόνις ὁ
ἄνθρωπος, βρῶμα σκωλήκων καὶ φθορά· ὅτι ξηρὰ τὰ ὀστᾶ ἡμῶν,
ὅλως μὴ ἔχοντα πνοήν· τοὺς τάφους κατίδωμεν, ποῦ ἡ δόξα; ποῦ τὸ
κάλλος τῆς μορφῆς; ποῦ ἡ εὐλάλος γλῶσσα; ποῦ ἡ ὄφρυς; ἢ ποῦ ὁ
ὀφθαλμός; πάντα κόνις καὶ σκιά· διὸ φεῖσαι Σωτὴρ πάντων ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'

Τί ἀπατᾶται ἄνθρωπος αὐχῶν, τί μάτην ταραττεται, ὁ πηλός, καὶ μετ'
ὀλίγον ὁ αὐτός; τί οὐ λογίζεται ὁ χοῦς, ὅτι κόνις τὸ φύραμα, καὶ
σαπρίας καὶ φθορᾶς ἀποβολή; Εἰ οὖν πηλὸς ἐσμὲν ἄνθρωποι, τί
προσπετήκαμεν τῇ γῆ; καὶ εἰ Χριστοῦ ἐσμὲν σύμφυτοι, τί οὐ
προστρέχομεν αὐτῷ, καὶ ὅλην ἀφέμενοι τὴν ἐπίκτητον καὶ ῥέουσιν
ζωήν, τῇ ζωῇ τῇ ἀφθάρτῳ, ἀκολουθοῦντες; ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός, ὁ
φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ τῇ χειρὶ σου πλάσας τὸν Ἀδὰμ, καὶ στήσας μεθόριον, ἀφθαρσίας,
καὶ θνητότητος Σωτὴρ, καὶ τῆς ἐν χάριτι ζωῆς, τῆς φθορᾶς ἀπαλλάξας
τε, πρὸς τὴν πρώτην μεταθέμενος ζωήν, αὐτὸς τοὺς δούλους σου

Δέσποτα, οὓς προσελάβου ἐξ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, καὶ ἐν χορῶ τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, μεταγράψας ἐν βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, ἐξαναστήσας σάλπιγγος ἠχοῖ, καταξίωσον αὐτούς, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας σου.

Ἦχος πλ. δ'

Χριστὸς ἀνέστη λύσας τῶν δεσμῶν, Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστον, καὶ τοῦ Ἄδου καταλύσας τὴν ἰσχύν, θαρσεῖτε πάντες οἱ νεκροί, ἐνεκρώθη ὁ θάνατος, ἐσκυλεύθη καὶ ὁ Ἄδης σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ Χριστὸς ἐβασίλευσεν, ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς, αὐτὸς ἡμῖν ἐχαρίσατο, τὴν ἀφθαρσίαν τῆς σαρκός, αὐτὸς ἀνιστᾷ ἡμᾶς, καὶ δωρεῖται τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν, καὶ τῆς δόξης ἐκείνης, μετ' εὐφροσύνης πάντας ἀξιοῖ, τοὺς ἐν πίστει ἀκλινεῖ, πεπιστευκότας θερμῶς ἐπ' αὐτῷ.

Νεκρώσιμον

Ἦχος β'

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος, πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστῷ ὁ Θεός. Τότε Δέσποτα, οὓς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ πνεύματα Δέσποτα τῶν σῶν δούλων ἀεὶ.

Θεοτοκίον

Ἦχος β'

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης, Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπόστιχα, Δοξαστικὸν

Ἦχος πλ. β'

Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ

Ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφις ἰὸν ἐξηρεύσατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάπαυσιν ἡμῖν ἐδωρήσατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτήρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργῶν, καὶ πληρῶν, Προφήτας ἐξαπέστειλας Χριστέ, προφητεῦσαί σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους, κηρῦξαί σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προεφήτευσαν τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, Μάρτυρες δὲ παθόντες, ἔτυχον ὧν περ ἐπόθουν· καὶ πρεσβεύει σοι ὁ χορὸς τῶν ἀμφοτέρων, σὺν τῇ Τεκούσῃ σε. Ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ψυχὰς ἃς προσελάβου, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου, καὶ Θεός.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου,
Ἦδὴ γ' καὶ ς'.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. β'

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Κοινωνικὸν

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον
αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν, Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Στιχηρὰ, Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅταν μέλλης ἔρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, Κριτὰ δικαιοσύνη, ἐπὶ
θρόνου δόξης σου καθεζόμενος· ποταμὸς πύρινος, πρὸ τοῦ σοῦ
Βήματος καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας, παρισταμένων σοι, τῶν
ἐπουρανίων Δυνάμεων, ἀνθρώπων κρινομένων τε, φόβῳ καθ' ἃ
ἕκαστος ἔπραξε· τότε ἡμῶν φείσαι, καὶ μοίρας καταξίωσον Χριστέ,
τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος, πίστει δυσωποῦμέν σε.

Ἦχος πλ. β'

Βίβλοι ἀνοιγήσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ἀνθρώπων
ἐπίπροσθεν, τοῦ ἀστέκτου Βήματος, διηγήσει δέ, ἡ κοιλὰς ἅπασα,
φοβερωῶ βρύγματι, τοῦ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα τοὺς
ἀμαρτήσαντας, ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσεσι, τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ σου,
παραπεμπομένους, καὶ ἄπρακτα, κλαίοντας Οἰκτίρμον· διό σε
δυσωποῦμεν ἀγαθέ· Φείσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, μόνη Πολυέλεε.

Ἦχος πλ. β'

Ἦχήσουσι σάλπιγγες, καὶ κενωθήσονται τάφοι, καὶ ἐξαναστήσεται,
τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα, φύσις ἅπασα· οἱ καλὰ πράξαντες ἐν χαρᾷ
χαίρουσι, προσδοκῶντες μισθὸν λήψεσθαι, οἱ ἀμαρτήσαντες,
τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες, εἰς κόλασιν πεμπόμενοι, καὶ τῶν
ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι· Κύριε τῆς δόξης, οἰκτεῖρησον ἡμᾶς ὡς
ἀγαθός, καὶ τῆς μερίδος ἀξίωσον, τῶν ἡγαπηκότων σε.

Ἦχος πλ. β'

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον,
σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ τὸν τάρταρον, τὸν δεινὸν σκώληκα, τὸν
βρυγμὸν αὐθις τε, τῶν ὀδόντων, καὶ τὴν ἄπαιστον, ὀδύνην
μέλλουσαν, ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα ππαίσασι, καὶ σὲ τὸν Ὑπεράγαθον,

γνώμη πονηρᾶ παροργίσασιν ὧν εἶς τε καὶ πρῶτος, ὑπάρχω ὁ
ταλαίπωρος ἐγώ· ἀλλὰ Κριτὰ τῷ ἐλέει σου, σῶσόν με ὡς
εὔσπλαγχνος.

Ἦχος πλ. δ'

Ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν
καθέζεται, ὦ ποῖος φόβος τότε!. Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ,
καὶ ποταμοῦ πυρὸς ἔλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οἱ ἐν πολλαῖς
ἀμαρτίαις ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι; Ὅταν δὲ ἀκούσωμεν καλοῦντος
αὐτοῦ, τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς εἰς βασιλείαν, ἀμαρτωλούς δὲ
ἀποπέμποντος εἰς κόλασιν, τίς ὑποστήσεται τὴν φοβερὰν ἐκείνην
ἀπόφασιν; Ἀλλὰ μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων,
πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ, διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας ἐλέησόν με.

Δόξα... **Ἰδιόμελον Ἦχος βαρὺς**

Τὰς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολὰς οὕτω πολιτευθῶμεν· πεινῶντας
διατρέψωμεν, διψῶντας ποτίσωμεν, γυμνοὺς περιβαλώμεθα ξένους,
συνεισαγάγωμεν, ἀσθενοῦντας, καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ, ἐπισκεψώμεθα,
ἵνα εἴπῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὁ μέλλων κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν· Δεῦτε οἱ
εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε, τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν
βασιλείαν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ὑπὸ τὴν σὴν Δέσποινα σκέπη, πάντες οἱ γηγενεῖς, προσπεφευγότες
βοῶμέν σοι, Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς, ἐξ ἀμέτρων
πταισμάτων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Δόξα... **Ἦχος πλ. δ'**

Οἴμοι μέλαινα ψυχὴ! ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις; ἕως πότε τῇ
ῥαθυμίᾳ κατάκεισαι; τί οὐκ ἐνθυμῇ τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου; τί
οὐ τρέμεις ὅλη τὸ φρικτὸν Βῆμα τοῦ Σωτήρος; ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί
ἀποκριθήσῃ; τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἔλεγχόν σου, αἱ πράξεις
σου ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι. Λοιπὸν ὦ ψυχὴ, ὁ χρόνος ἐφέστηκε·
δράμε, πρόφθασον, πίστει βόησον. Ἥμαρτον Κύριε, ἡμαρτόν σοι,
ἀλλ' οἶδα φιλάνθρωπε τὸ εὔσπλαγχνόν σου, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μὴ
χωρίσης με, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν... **Ἦχος πλ. δ'**

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί,
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου
Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς
ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

**Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου εἰς ἡ'. Ποίημα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ὠδὴ
α'**

Ἦχος πλ. β'

Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς

Τὴν ἡμέραν τὴν φρικτὴν, τῆς παναρρήτου σου παρουσίας φρίπτω

έννοῶν, δεδοικῶς προορῶ, ἐν ἧ προκαθίσεις κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Ὅτε ἤξεις ὁ Θεὸς ἐν μυριάσι καὶ χιλιάσι, τῶν Ἀγγελικῶν, οὐρανίων ἀρχῶν, καμὲ ἐν νεφέλαις, ὑπαντήσαί σοι Χριστέ, τὸν ἄθλιον ἀξίωσον. Δεῦρο λάβε μοι ψυχὴ, αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡμέραν, ὅταν ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἐπιστῆ καὶ θρήνησον, κλαῦσον, εὐρεθῆναι καθαρὰ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Ἐξιστᾶ με καὶ φοβεῖ, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρός, τῶν ὀδόντων βρυγμός, ἀλλ' ἄνες μοι ἄφες, καὶ τῆ στάσει με Χριστέ, τῶν ἐκλεκτῶν σου σύνταξον.

Τῆς εὐκταίας σου φωνῆς, τῆς τοῦς Ἁγίους σου προσκαλούσης, ἐπὶ τὴν χαράν, ἧς ἀκούσω καγῶ, ὁ τάλας καὶ εὔρω, βασιλείας οὐρανῶν, τὴν ἄρρητον ἀπόλαυσιν.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὀρμάς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινά, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχικὴ ὑπεράρχιε, αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Τίς ἐγέννησεν υἱόν, τὸν μὴ σπαρέντα πατρῶω νόμῳ; τοῦτον οὖν γεννᾶ, ὁ Πατὴρ πλὴν Μητρός, παράδοξον τέρας! Σὺ γὰρ ἔτεκες Ἀγνή, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Καταβασία

«Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρός μου καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Κανὼν α', Ὡδὴ γ', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Στερέωσον Κύριε

Ὁ Κύριος ἔρχεται, καὶ τίς ὑποίσει αὐτοῦ τὸν φόβον τῷ προσώπῳ τίς ὀφθῆ αὐτοῦ ἀλλ' ἐτοίμη γενοῦ, ὧ ψυχὴ πρὸς ὑπάντησιν.

Προφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλαγῶμεν Θεῷ πρὸ τέλους· φοβερὸν γὰρ τὸ κριτήριον, ἐν ᾧ πάντες, τετραηλισμένοι στησόμεθα. Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι· ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν ἄστεκτον Κύριε, ὀργὴν πῶς οἶσω τῆς κρίσεώς σου, παρακούσας σου τὸ πρόσταγμα; ἀλλὰ φεῖσαι, φεῖσαί μου, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἐπίστρεψον, στέναξον, ψυχὴ ἄθλια, πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἢ πανήγυρις, πρὶν τὴν θύραν κλείσῃ, τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Ἡμάρτηκα Κύριε, καθάπερ ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων, πλημμελήσας ὑπὲρ ἀνθρώπων, πρὸ τῆς δίκης, ἴλεως γενοῦ μοι φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή, ἄκτιστε, ἄναρχε φύσις, ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη
ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει, προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἐβλάστησας Ἄχραντε, ἀσπόρῳ τόκῳ τὸν ζῶντα λόγον, σαρκωθέντα
ἐν τῇ μήτρᾳ σου, οὐ τραπέντα· Δόξα Θεομητορ τῷ τόκῳ σου.

Καταβασία

«Στερέωσον, Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν
τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος».

Κάθισμα

Ἦχος α'

Τὸν Τάφον σου, Σωτῆρ

Τὸ Βῆμά σου φρικτόν, καὶ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινά, ἀλλ'
αὐτός, Ἐλεῆμον, προφθάσας με διάσωσον, καὶ κολάσεως λύτρωσαι,
ῥῦσαι, Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου
με στήναι, Κριτὰ δικαιοσύνη.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τὸν πάντων ποιητὴν, καὶ Θεόν σου καὶ κτίστην, πανάμωμε Ἀγνή, διὰ
Πνεύματος θείου, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας, καὶ φθορᾶς δίχα τέτοκας,
ὄν δοξάζοντες, σὲ ἀνύμνοῦμεν Παρθένε, τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως
τῆς δόξης, καὶ κόσμου ἀντίλυτρον.

ἕτερον, Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν, καὶ θρηνῶ μου τὰς πράξεις τὰς
πονηράς, πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ
παρρησία ἀπενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱὲ
μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλέησόν με.

Δόξα... Ἦχος ὁ αὐτός

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν
καθίσῃς Ἐλεῆμον ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ
κεκρυμμένα, μηδὲ κατασχύνῃς με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ
φείσαι μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον, Ὅμοιον**

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε· τὴν σὴν καὶ μόνην
φοβεράν, προστασίαν αἰτοῦμαι, σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον
λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ
πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Κανὼν α', Ὡδὴ δ', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης

Ἐφέστηκεν ἡ ἡμέρα, ἥδη πρὸ θύραις ἡ κρίσις, ψυχὴ γρηγόρει, ὅπου
βασιλεῖς ὁμοῦ καὶ ἄρχοντες, πλοῦσιοι καὶ πένητες ἀθροίζονται, καὶ
λήφεται τὰ κατ' ἀξίαν, τῶν πεπραγμένων, τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος.

Ἐν τάγματι τῷ οἰκείῳ, μονάζων καὶ ἱεράρχης, πρέσβυς καὶ νέος,
δοῦλος καὶ δεσπότης ἐτασθήσονται, χήρα καὶ παρθένος

εύθυνθήσεται, καὶ ἅπασιν δεινὰ τὰ τότε, τοῖς μὴ τὸν βίον, ἔχουσιν
ἀνεύθυνον.

Ἀδέκαστός σου ἡ κρίσις, ἀλάθητόν σου τὸ Βῆμα τεχνολογίας, οὐ
ρητόρων πιθανότης κλέπτουσα, οὐ μαρτύρων σκῆψις
παρακρούουσα τὸ δίκαιον· ἐν σοὶ γὰρ πάντων τὰ κεκρυμμένα, τῷ
Θεῷ παρίστανται.

Μὴ ἔλθω εἰς γῆν κλαυθμῶνος, μὴ ἴδω τόπον τοῦ σκότους, Χριστέ μου
λόγε, μὴ δεθῶ χεῖρας καὶ πόδας μου, ἔξω τοῦ νυμφῶνός σου
ριπτόμενος, τὸ ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας ῥερυπνωμένον, ἔχων ὁ
πανάθλιος.

Ἦνίκα ἀποχωρίσης ἀμαρτωλοὺς, ἐκ δικαίων, κρίνων τὸν κόσμον, ἕνα
τῶν προβάτων σου μὲ σύνταξον, ἀπὸ τῶν ἐρίφων διακρίνων με
Φιλάνθρωπε, εἰς τὸ ἀκοῦσαι φωνῆς ἐκείνης, τῆς εὐλογημένης σου.
Ἐτάσεως γινομένης, καὶ βιβλίων ἀνεωγμένων, τῶν πεπραγμένων, τί
ποιήσεις, ὦ ψυχὴ ταλαίπωρε; τί ἀπολογίησιν ἐπὶ Βήματος, μὴ ἔχουσα
δικαιοσύνης καρπούς προσάξει, τῷ Χριστῷ καὶ πλάστῃ σου;
Ἀκούων τῆς τοῦ πλουσίου, ἐν τῇ φλογὶ τῆς βασάνου θρηνολογίας,
κλαίω καὶ ὀδύρομαι ὁ ἄθλιος, τῆς αὐτῆς ὑπάρχων κατακρίσεως, καὶ
δέομαι· Ἐλέησόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἐν καιρῷ τῆς κρίσεως.
Δόξα...

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα· τὸ
μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ Γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα·
συνάναρχον θεῖαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνεῖαν τηροῦσα, σεμνή, σὺ
ῶφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν
ἐκατέρᾳ μορφῇ τὸ θαῦμά σου Παρθενομήτορ, ἐκπλήττει πᾶσαν,
ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Καταβασία

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι
μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἄνθρωποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν·
Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Κανὼν α', Ὡδὴ ε', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα

Τρόμος ἀδιήγητος καὶ φόβος ἐκεῖ· ἤξει γὰρ Κύριος, καὶ τὸ ἔργον μετ'
αὐτοῦ, ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων, καὶ τίς ἐντεῦθεν λοιπὸν ἑαυτὸν μὴ
πενθήσει;

Ποταμὸς ὁ πύρινος ταραττει με, τήκει με, ξέει με, τῶν ὀδόντων ὁ
βρυγμός, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου. καὶ πῶς; ἢ τί πεπραχῶς, Θεὸν
ἐξιλεώσω;

Φεῖσαι, φεῖσαι Κύριε, τοῦ δούλου σου μήποτε δώης με, τοῖς πικροῖς
βασανισταῖς, Ἀγγέλων ἀποτόμων, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, ἀνάπαυσιν
εὐρέσθαι.

Ἄρχων καὶ ἡγούμενος, ἐκεῖ ἐν ταύτῳ, πλούσιος ἄδοξος, μέγας ἄμα καὶ μικρὸς εὐθύνεται ἐπίσης· οὐαὶ ἐκάστῳ λοιπὸν τὸ μὴ ἡτοιμασμένῳ!

Ἄνες ἄφες Κύριε, καὶ σύγγνωθι, ὅσα σοι ἤμαρτον, καὶ μὴ δείξης με ἐκεῖ, ἐνώπιον, Ἀγγέλων, ἐν κατακρίσει πυρὸς αἰσχύνης ἀπεράντου.

Φεῖσαι, φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου ἤμαρτον· ἄνες μοι, ὅτι φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος, καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δόξα...

Μονάδα τῆ φύσει σε, Τριάς ἀνυμνῶ, ἄναρχον ἄληπτον, ἀρχικὴν, βασιλικὴν, ὑπερτελεῖ ἐνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζωὴν, δημιουργὸν τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν σου, κηύσει, Σεμνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀσπόρως τίκεις, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα.

Καταβασία

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον κἀμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με ποιεῖν, ἀεὶ τὸ θέλημά σου».

Κανὼν α', Ὡδὴ ς', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου

Ἐν τῇ φρικτῇ, Χριστέ, παρουσίᾳ σου, ὅταν φανῆς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τεθῶσι θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοιγῶσι, φεῖσαι, φεῖσαι τότε, Σωτὴρ τοῦ πλάσματός σου.

Ἐκεῖ οὐδὲν βοηθῆσαι δύναται, Θεοῦ ὑπάρχοντος κριτοῦ, οὐ σπουδῆ, οὐ τέχνη, οὐ δόξα, οὐ φιλία, εἰ μὴ ἡ ἐξ ἔργων, ἰσχὺς σου ὧ ψυχῇ μου.

Ἐκεῖ ὁμοῦ ἄρχων καὶ ἡγούμενος, πένης καὶ πλούσιος ψυχῇ, οὐ πατὴρ ἰσχύει, οὐ μήτηρ βοηθοῦσα, οὐ λυτρούμενος ἀδελφὸς τῆς καταδίκης.

Τὸ φοβερὸν ψυχῇ λογοθέσιον, ἐννοουμένη τοῦ Κριτοῦ, φρίξον ἀπ' ἐντεῦθεν, ἐτοίμασον τὸν λόγον, μὴ κατακριθῆσῃ, δεσμοῖς τοῖς αἰώνιοις.

Ἄρον τὸ σόν, μὴ ἀκούσω Κύριε, ἀποπεμπόμενος ἐκ σοῦ· μηδὲ τό, Πορεύου, εἰς πῦρ κατηραμένον· ἀλλὰ τῆς εὐκταίας φωνῆς τῆς τῶν Δικαίων.

Ἄδου πυλῶν λύτρωσαί με, Κύριε, χάους καὶ ζόφου ἀφεγγοῦς, ἐκ καταχθονίων, καὶ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, ἐξ ἀπάσης ἄλλης, ποινῆς τῆς αἰωνίου.

Δόξα...

Τριαδικῆς μονάδος Θεότητα, ὑμνῶ Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα. Μιᾶς Ἀρχῆς τὸ κράτος, συνδιηρημένης, τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσι.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Πύλη σύ, ἦν μόνος διώδευσεν, ὁ εἰσελθὼν καὶ ἐξελθὼν, καὶ τὰς κλεῖς μὴ λύσας, Ἀγνή, τῆς παρθενίας, Ἰησοῦς ὁ πλάσας, Ἀδάμ, καὶ ὁ Υἱός σου.

Καταβασία

«Ἐβόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου».

Κοντάκιον

Ἦχος α'

Αὐτόμελον

Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα, ποταμὸς δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύονται, τότε ρῦσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου μὲ στήναι, **Κριτὰ δικαιοσύνη.**

Ὁ Οἶκος

Τὸ φοβερόν σου κριτήριον ἐνθυμούμενος, ὑπεράγαθε Κύριε, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, φρίπτω καὶ πτοοῦμαι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος, ὅταν μέλλῃς καθέζεσθαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου, καὶ ποιεῖν τὴν ἐξέτασιν, τότε ἀρνεῖσθαι τὰς ἀμαρτίας οὐδεὶς ἐξισχύσει, ἀληθείας ἐλεγχούσης, καὶ δειλίας κατεχούσης, μέγα μὲν ἠχήσει τότε, πῦρ τὸ τῆς γεέννης· ἀμαρτωλοὶ δὲ βρῦξουσι. Διό με ἐλέησον πρὸ τέλους, καὶ φείσασί μου, **Κριτὰ δικαιοσύνη.**

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μνεῖαν ποιούμεθα.

Στίχοι

Ὅτε κρίνων γῆν, ὁ Κριτῆς πάντων κάθη.

Τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κάμῃ κρίνοις.

Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστὲ ὁ Θεός, τῆς εὐκταίας σου φωνῆς ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τοῖς ἐκ δεξιῶν σου συναρίθμησον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν α', Ὡδὴ ζ', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν

Προσπέσωμεν καὶ προσκλαύσωμεν πρὸ τῆς κρίσεως πιστοὶ ἐκείνης, ὅτε οἱ οὐρανοὶ ἀπολοῦνται, ἄστρα πίπτουσι, καὶ πᾶσα κλονεῖται ἡ γῆ, ἵνα ἴλεων εὕρωμεν εἰς τέλος, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Ἀδεκάστος ἡ ἐξέτασις, φοβερά ἐστὶν ἐκεῖ ἡ κρίσις, ὅπου Κριτῆς ἀλάθητός ἐστιν, ὅπου πρόσωπον, οὐκ ἔστιν ἐν δώροις λαβεῖν, ἀλλὰ φείσασί μου Δέσποτα καὶ λύτρωσαι, πάσης ὀργῆς σου φρικτῆς.

Ὁ Κύριος κρῖναι ἔρχεται· τίς ἐνέγκει ὀπτασίαν αὐτοῦ; Φρίξον, ψυχὴ ἀθλία μου, φρίξον, καὶ ἐτοίμασον ἐξόδου τὰ ἔργα σου, ἵνα ἴλεων καὶ εὐσπλαγχνον εὐρήσης αὐτόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Τὸ ἄσβεστον πῦρ ταράττει με, ὁ πικρότατος βρυγμὸς σκωλήκων,
Ἄδης ὁ ψυχοφθόρος φοβεῖ με, εὐκατάνυκτος οὐδόλως δὲ γίνομαι·
ἀλλά, Κύριε Κύριε πρὸ τέλους με, στήριξον φόβῳ τῷ σῷ.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου.
Ἥμαρτον, ὡς οὐχ ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ
γῆς, ἀλλ' οἰκτείρησον, Δέσποτα, τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.
Ἐπίστρεψον μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ
τὰ πάντα εἰδότη. Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια, μόνε Σωτήρ, ἀλλ' αὐτός
με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυΐδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Δόξα...

Τὰ Τρία Ἐν, Οὐσιότητι, καὶ τὸ Ἐν, Προσώποις τρία ὑμνῶ, ταῦτα
Πατήρ, Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία δύναμις, βουλή καὶ ἐνέργεια εἰς
Θεὸς ὁ τρισάγιος, βασιλεῖον ἕν μοναρχικώτατον.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Προέρχεται ὠραιότατος, ἐκ θαλάμου τῆς γαστρὸς σου Θεός, ὥσπερ
ἀνάκτωρ ἠμφιεσμένος, θεοῦφαντον ἀλουργίδα βαφῆς μυστικῆς, τῶν
πανάγνων αἱμάτων σου, Ἀνύμφευτε, καὶ βασιλεύει τῆς γῆς.

Καταβασία

«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδίκησαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ
συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλὰ μὴ
παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός».

Κανὼν α', Ὡδὴ η', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ὅν στρατιαὶ οὐρανῶν

Τῆς φοβεραῆς δευτέρας σου, Κύριε, Παρουσίας ἐννοῶν τὴν
ὑπαπαντὴν, τρέμω τὴν ἀπειλήν σου φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν σου.

Ταύτης με, τῆς ὥρας, κραυγάζω, σῶσον εἰς αἰῶνας.

Σοῦ τοῦ Θεοῦ κρίνοντος τὰ σύμπαντα τίς ἐνέγκη γηγενῶν, ὦν
περιπαθῆς; ἄσβεστον πῦρ γὰρ τότε, καὶ σκώληξ βρύχων μέγα, τοὺς
κατακριθέντας, συλλήψεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν πνοὴν ἠνίκα προσκέκλησαι, τοῦ διακρίναι Χριστέ, ἐπὶ τὸ αὐτό·
μέγας ὁ φόβος τότε, μεγάλη ἡ ἀνάγκη, μόνων βοηθούντων, τῶν
πράξεων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δκαιοκρίτα Σωτήρ, ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς,
ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι'
ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὅταν καθίσῃς Κριτῆς, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ δείξης τὴν φοβερὰν
δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων
δειλιόντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματός σου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἐνα Θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, Τρεῖς Ὑποστάσεις ὑμνῶ, διοριστικῶς
ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν Τρισὶ Προσώποις,
Πατήρ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἐκ φωτεινῆς προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνὴ τὸν κόσμον·

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία

«Ὁν Στρατιαὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι καὶ φρίπτει τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Κανὼν α', Ὡδὴ θ', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ἀσπόρου συλλήψεως

Ὁ Κύριος ἔρχεται ἀμαρτωλοὺς κολάσασθαι, δικαίους σῶσαι, φρίξωμεν θρηνήσωμεν, καὶ λάβωμεν αἴσθησιν, ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐν ἧ τὰ ἄδηλα καὶ κρυπτά, ἐκκαλύψας τῶν ἀνθρώπων, ἀποδίδωσιν ἐπάξια.

Ἐμφοβος καὶ ἔντρομος, Μωσῆς ἰδὼν σε γέγονεν, ἐκ τῶν ὀπίσω, πῶς δὲ ὑποστήσομαι, σοῦ βλέπων τὸ πρόσωπον, τότε ἐγὼ ὁ τάλας, ἠνίκα ἔλθῃς ἐξ οὐρανοῦ; ἀλλὰ φεῖσαί μου Οἰκτίρμον, ἐν ἰλέῳ σου προσβλέμματι.

Δανιὴλ πεφόβηται, τῶν ὥραν τῆς ἐτάσεως, ἐγὼ τί πάθω, ἐπ' αὐτῆς ἐρχόμενος, ὁ δύστηνος, Κύριε, τῆς φοβερᾶς ἡμέρας; ἀλλὰ μοι δίδου πρὸ τελευτῆς, εὐαρέστως σοὶ λατρεῦσαι καὶ τυχεῖν τῆς βασιλείας σου. Τὸ πῦρ ἐτοιμάζεται, ὁ σκώληξ εὐτρεπίζεται, τῆς εὐφροσύνης ἡ δόξα, ἡ ἄνεσις, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἡ χαρὰ τῶν δικαίων, καὶ τίς μακάριος ἐκφυγεῖν, τιμωρίας τῶν προτέρων, κληρωσάμενος τὰ δεύτερα; Μὴ με τοῦ προσώπου σου, ἀποστρεψάτω, Κύριε, θυμὸς ὀργῆς σου, μηδὲ εἰσακούσομαι, φωνῆς ἀραμένης σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς χαράν, τοῦ ἀφθάρτου σου νυμφῶνος, καὶ γὰρ τότε σὺν Ἁγίοις σου.

Ὁ νοῦς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διὸ μοι, τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς ἀνερευνησαὶ τὰ σὰ;

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ, Πατήρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν. Ὡ Τριάς μονὰς ἅγια, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με, Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπύρως τὸν ἄληπτον, εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς Μήτηρ, τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύνатаι.

Καταβασία

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάδρου,

ἄσπορος ἢ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό
σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως
μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον, Τριωδίου

ᾠχος β'

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως, καὶ ἀρρήτου σου δόξης, ἡμέραν
ἐνθυμούμενος, φρίπτω, Κύριε ὅλως, καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω, ἐπὶ
γῆς ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι, Χριστέ, τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς μετὰ δόξης, τότε
οἰκτρόν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαί με τιμωρίας, ἐκ δεξιῶν σου, Δέσποτα,
ἀξιώσας με στήναι.

Ἔτερον Ἐξαποστειλάριον, Τριωδίου

ᾠχος β'

Ἔτερον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἴδου ἡμέρα ἔρχεται, Κυρίου παντοκράτορος, καὶ τίς ὑποίσει τὸν
φόβον, τῆς Παρουσίας ἐκείνου· ἡμέρα γὰρ θυμοῦ ἐστὶ, καὶ κλίβανος
καιόμενος, ἐν ᾗ Κριτῆς καθέζεται, καὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ τῶν πράξεων
ἀπονέμων.

Θεοτοκίον, Τριωδίου

ᾠχος β'

Ἔτερον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, καὶ τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως, τοῦ φιλανθρώπου
Δεσπότη, κατανοῶν ὅλως τρέμω, καὶ σκυθρωπάζων κράζω σοι·
Κριτὰ μου δικαιοσύνη, καὶ μόνε πολυέλεε, μετανοοῦντά με δέξαι, τῆς
Θεοτόκου πρεσβείαις.

Ἰδιόμελα, Τριωδίου

ᾠχος πλ. β'

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλωμεν πάντες,
γυμνοὶ καὶ ὡς κατάκριτοι, τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι· τότε
σάλπιγξ ἠχήσει μέγα, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται, καὶ οἱ
νεκροὶ ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται, καὶ ἡλικία μία πάντες
γενήσονται, καὶ πάντων τὰ κρυπτὰ φανερὰ παρίστανται ἐνώπιόν σου,
καὶ κόψονται, καὶ κλαύσονται, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον
ἀπελεύσονται, οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ
ἀγαλλιάσει, ὁ τῶν Δικαίων κληρὸς, εἰσελεύσεται εἰς παστάδα
οὐράνιον.

ᾠχος πλ. β'

ᾠ ποία ὥρα τότε, καὶ ἡμέρα φοβερὰ, ὅταν καθίση ὁ Κριτῆς ἐπὶ
θρόνου φοβεροῦ! βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ πράξεις ἐλέγχονται, καὶ τὰ
κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται, Ἄγγελοι περιτρέχουσιν,
ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη. Δεῦτε ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες,
δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅτι
ἔρχεται Κριτῆς, ὁ μέλλων κρῖναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ τίς
ὑποστήσεται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ὅταν Ἄγγελοι παρίστανται,

ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τὰς διανοίας, τὰς ἐνθυμήσεις, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ; ὣς ποία ὥρα τότε! Ἄλλὰ πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ τέλος, σπούδασον κράζουσα, ψυχὴ· ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦχος πλ. δ'

Δανιὴλ ὁ Προφήτης, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος, τὸ ἐξουσιαστικὸν Θεοῦ θεωρήσας, οὕτως ἐβόα· Κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν. Βλέπε, ψυχὴ μου, νηστεύεις; τὸν πλησίον σου μὴ ἀθέτει. βρωμάτων ἀπέχη; τὸν ἀδελφόν σου μὴ κατακρίνης, μὴ τῷ πυρὶ παραπεμπομένη, κατακαῆς ὡσεὶ κηρός, ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστός, εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Δόξα... **Ἦχος α'**

Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοί, τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν· ἴδου γὰρ παραγέγονε, πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζουσα, τῶν παθῶν κατευνάξει τὰ οἰδήματα, καὶ τῷ Δεσπότη καταλλάττει τοὺς πταίσαντας· διὸ μετ' εὐφροσύνης ταύτην ὑποδεξώμεθα, βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον, δοξολογοῦντάς σε τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Προκείμενον Ἦχος γ'

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθὸν ψαλμός.

Ἀλληλουῖα Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.

Κοινωνικὸν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ἀλληλουῖα.